

**Ideál**

Nápaditě zrekonstruované zahrady u Jezuitské koleje a Chrámu Sv. Barbory v Kutné hoře a lavičky mmcité. Soužití starého s novým je tu velmi kvalitní.

Staré a nové sluší i městu

Náš nový seriál začíná rozhovorem s designérem Davidem Karáskem z bílovické firmy mmcité. Kultivace veřejného prostoru je pro ni trvalým cílem. **TEXT PAVLINA BLAHOVÁ**

Davide, vzpomenete si na veřejný prostor, kde jste se cítil naprosto spokojeně a měl jste pocit, že to je ideál?

Asi vyberu dva zážitky – jeden kdysi v Barceloně, která je proslulá vysokou úrovní veřejných prostor, přístup, který zde vidíte na každém kroku mě hluboce ovlivnil. Všude najdete krásné projekty ale málokde tak často jako zde v Katalánsku. Vyvinul se zde

opravdu vynikající cit pro ztvárnování venkovních prostor, nechybí v něm otevřenost, funkčnost, hravost a viditelná výtvarnost. Ať už je to Park de Diagonal Mar, Parc Forum vzniklý na bývalých skládkách v zapomenuté lokalitě u moře, proslulá Jardín Botanico na vrchu Montjuic nebo park na malém náměstí Placa de la vila de Madrid. Bylo to pro mě velká inspirace. Nedávno mě zase oslovilo nově



„Už nejíme kuřecí plátek s broskví, tak by i naše parky a náměstí nemusely vypadat jako shluk trubek

a divných tvarů z hrubého betonu okořeněný bojácnými lavičkami z 19. století.“

David Karásek, designér a spolujitel mmcité

remodelované náměstí Plads Israels nedaleko centra Kodaně, kam krásně zakomponovali univerzální sportoviště. Líbilo se mi to ještě víc než proslulé Superkilen, které najdete nedaleko. A někde dál? Daleký orient v Singapuru a dnes už slavné Gardens by the Bay, krásná ukázka veřejných zahrad postavených jen pro potěchu a okouzlení veřejnosti – jako z dob starých sultánů.

FOTO ARCHIV FIREM

Myslíte, že je takový projekt možný i u nás? Brání tomu něco?

Samozřejmě, není to nic nedostupného. Brání tomu jen nedostatek odvahy a velkorysosti. Veřejný prostor totiž není jen to, co zbuduje mezi budovami, je to místo, které má mnoho funkcí ale může i reprezentovat. Kulturu i vkus. Myslím, že je dobré, když má každý nový projekt silnou architektonickou myšlenku sebevědomého autora. Dobrý projekt ale vždycky počítá i s neplánovaným užitím, kterým mohou být nějaké zásahy samotných obyvatel. Je ale vždy dobré, má-li tahle otevřená aktivita nějaké mantinely a to nejen provozní.

Jak si vaše lavičky rozumí například s graffiti?

Nějak zvlášť to neřešíme, jsou samozřejmě místa, která jsou sprayerům milejší a ta druhá, kterých je ovšem drtivá většina. Nabízíme pochopitelně i různé anti-graffiti nátěry ale je pravda, že mají svoje nevýhody, výrobky se například více špiní.

Když připravujete zakázku pro historický prostor, přizpůsobujete její design konkrétnímu místu?

Naším hlavním záměrem je postavení kvalitní kolekce, kterou nabízíme v našem katalogu. Najdete tam i řadu výrobků, které svým designem nejsou agresivní vůči svému okolí a vypadají dobře i v kontextu historické architektury. Přesto, že v žádném případě nejsou historizující. Kombinace starého se současnými prvky vypadá dobře v interiéru a přirozeně sluší i náměstí. To je naše cesta.

Veřejný prostor pro vás byl tématem už na vysoké škole, kdy jste s Radkem Hegmonem poprvé navrhli lavičku

do parku. Jak se od té doby vaše uvažování o místech, která jsou všech ale také ničí, změnilo?

Změnilo se asi hodně. Získali jsme spoustu zkušeností o materiálech a jejich výdrž v tom nejnáročnějším nasazení. Víme už, jak důležitá je snadná údržba a proces stárnutí, kterému se ve venkovním prostoru nevyhnete a musíte s ním počítat. Pochopitelně jsme se posunuli i výtvarně, víme jaká síla je v jednoduchosti.

KDO JE DAVID KARÁSEK (47 LET)

Po studiích SUPŠ v Brně a VŠUP, ateliér Designu ve Zlíně, založil v roce 1994 se spolužákem Radkem Hegmonem firmu mmcité, zaměřenou na design a výrobu městského mobiliáře. Původní role designéra se postupně rozrostla o obchod, marketing a strategické plánování. Dnes firma zaměstnává asi 300 lidí a s jejími výrobky se můžete setkat v parcích a ulicích na celém světě. Její lavičky, stojany na kola i čekárny získávají prestižní designové ceny, loni například získal odpadkový koš Minium ocenění Red dot a letos Good design.



Vzpomenete si na dávnou představu o designovém kousku, kterým ohromíte svět a které se dnes musíte smát? Já myslím, že každý nějaký takový idealistický sen máme a pak se jen divíme, jak jsme tehdy byli naivní. Jak jste na tom vy?

Dá se říct, že spousta školních projektů byla pěkně naivních, to k tomu ale patří. Můj automobil pro invalidy s možností řízení přímo na vozíku bez nutnosti složité přisedat do vozu asi trochu mimo realitu byl. I když nedávno jsem vozidlo s dost podobnou koncepcí viděl, normálně ho vyrábějí. Takže zase až taková hloupost to asi nebyla.

Co jste se při přechodu od designéra k byznysmenovi musel naučit a v čem to nejvíc bolelo?

Nepřišlo to náhle a ten přechod nikdy nebyl dokonalý. Stále se cítím být víc designérem než byznysmenem. Firmu jsme založili, abychom vyřešili problém JAKÝ PŘESNĚ, pak další a další, vlastně to byla řada reakcí na konkrétní výzvy. Tak se zrodilo podnikání, přirozeně, postupně. Cílem bylo mít fungující platformu pro realizaci našich návrhů.

Jaké téma pro naše čtenáře chystáte v příštím čísle NPB?

Vybral jsem jeden z našich amerických projektů, na kterém jsme spolupracovali s jedním z nejvýznamnějších amerických krajinných architektů Jamesem Cornerem. Udělal si jméno mimo jiné jako jeden z autorů slavné newyorské High Line – mimochodem docela specifickým typem veřejného prostoru. Tím projektem je Philadelphia Navy Yard, park pracující s opakujícím se motivem kruhů a představující konverzi původně průmyslových přístavních ploch. Je to i skvělý tip na výlet. ☺

DALŠÍ INFO ON-LINE Další informace najdete na www.mmcite.com xxx xxx xx xxx xxx xxx xxx xx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx